

D ů v o d y:

Jak tomu nasvědčují důvody rozsudku, vycházel okresní soud z právního názoru, že obžalovaný vyhověl podmínkám zákona tím, že připsal, kterým okresní politickou správu v Mor. Budějovicích o svolení («souhlas») ke konání onoho tábora lidu žádal, odevzdal poštovní dopravě. Tento názor je zřejmě nesprávný. Dle prvního odstavce § 3 shromažďovacího zákona vyžaduje se ke konání shromáždění pod širým nebem předchozí svolení úřadu. Především nevychází ani ze zodpovídání se obžalovaného ani z připsu ze dne 28. srpna 1920, předloženého při hlavním přelíčení, že by obžalovaný za p o v o l e n í shromáždění vůbec byl požádal, jak zřejmě předpisuje druhý odstavec § 3 shromažďovacího zákona; všude ve spisech je řeč jen o o z n á m e n í, které by však stačilo pouze v případě § 2 shrom. zák. Svolení ve smyslu § 3 cit. zák. může však, jak již sám pojem naznačuje, uděleno býti pouze výslovně a není pořadatel oprávněn z toho, že mu po ohlášení shromáždění u úřadu nebyl doručen výnos, povolení odpírající, usuzovati, že povolení uděleno bylo mlčky. Ustanovuje druhý odstavec § 3 shrom. zák. výslovně, co má v s v o l e n í označeno býti, z čehož zřejmě vyplývá, že třeba je výslovného svolení. Předpisem posledního odstavce téhož §u, dle něhož má v tom případě, bylo-li povolení o d e p ř e n o, se tak státi písemně a mají býti udány důvody, je řečeno pouze tolik, že u d ě l e n o může býti povolení i jiným způsobem než způsobem tam naznačeným. Poněvadž předpisy shromažďovacího zákona zůstaly vedle ustanovení § 113, odst. 1 ústavní listiny československé republiky nezměněny, musí konání shromáždění pod širým nebem předcházeti výslovné svolení úřadu, které musí dojíti k vědomosti pořadatele.

Čís. 386.

Podílnictví na krádeži (§ 185 tr. zák.). »Ukrývání« jest již v tom, bylo-li majiteli ukradené věci i jen stíženo, dosíci vědomosti o věci a jí znovu nabýti.

»Převedením na se« rozumí se nabytí moci nad ukradenou věcí, by jí bylo používáno ať ku prospěchu vlastnímu či pro předchozího pachatele.

(Rozh. ze dne 3. března 1921, Kr I 419/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Kutné Hoře ze dne 9. dubna 1920, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podílnictví na krádeži dle §§ 185, 186 lit. a) tr. zák.

D ů v o d y:

Důvod zmatečnosti dle § 281, čís. 9 a) tr. ř. spatřuje zmateční stížnost v tom, že nalézacím soudem zjištěné používání ukradených plachetek stěžovatelem za sypky peřin neodpovídá ani pojmu ukrývání ve smyslu § 185 tr. zák., kterým prý rozuměti jest uložení věci na takovém místě,

na kterém za normálního průběhu nemůže osobou nezasvěcenou býti postřehnuta, ani pojmu převedení věci na sebe, jímž prý zákon vyrozumívá vůli nakládati s věcí jako s vlastní. Peřiny bývají prý zejména nejen v okně nebo na dvoře větrány, nýbrž i prány a opravovány a tu prý by musilo býti zjištěno, že se stěžovatel postaral o to, by při tom nemohly býti prohlíženy někým, kdo by byl mohl jejich původ prozraditi. V těsné souvislosti s těmito svými vývody vytýká stížnost rozsudku s hlediska důvodu zmatečnosti dle § 281 čís. 5 tr. ř. neúplnost, spočívající prý v tom, že rozsudek nezjišťuje, byl-li stěžovatel při onom užívání plachetek jich držitelem či pouhým detentorem. Zmateční stížnosti nelze v žádném ze směrů zde naznačených přiznati oprávnění. Zákonnému pojmu ukrývání odpovídá každá činnost, která, odnímajíc ukradenou věc možnosti, by byla pozorována jinými, je určena a způsobila k tomu, by oprávněnému byla odňata nebo stížena možnost zvědět, kde se věc ta nachází, a by mu bylo zároveň znemožněno nebo aspoň znesnadněno znovunabytí moci nad ní. Převedením na se pak rozumí se nabytí moci nad ukradenou věcí k tomu cíli, by jí používáno bylo ať k prospěchu vlastnímu či pro předchozího pachatele. Nepředpokládá tedy pojem ukrývání nezbytně, by majiteli ukradené věci bylo naprosto znemožněno se o věci dozvědět a jí opět nabýti, což ve většině případů nelze provést buď vůbec anebo jen velmi nesnadno, stačí naopak, bylo-li mu dosažení vědomosti o věci a její znovunabytí i jen stíženo. V přítomném případě padá v tom ohledu nemálo na váhu ta okolnost, že se ukradené plachetky nacházely u stěžovatele v místě, rozdílném od místa krádeže a sídla poškozeného cukrovaru, neboť, kdežto krádež spáchána byla dle rozsudkového zjištění v C. na tamním cukrovaru, stěžovatel měl ukradené plachetky u sebe v S. Význam nemalý má dále ta skutečnost, že stěžovatel filtrovacích plachetek používal jako sypek na peřiny, tedy k naprosto jinému účelu, než byl onen, jemuž měly dle původního svého určení sloužiti, což mohlo, ať již k tomu cíli jejich zevní vzhled byl změněn čili nic, napomoci k tomu, by poškozeným nemohly tak snadno býti poznány a vypátrány. Že by byly plachetky ve svém upotřebení za sypky peřin u stěžovatele bývaly větrány, prány a spravovány, rozsudek nezjišťuje. Ale, nehledíc k poměrům, které, pokud jde o větrání peřin, zejména na venkově namnoze panují, není na jedné straně vyloučena možnost, že se ony úkony dály jednak za tmy, jednak mezi stěnami obydlí, tedy tak, by věci nemohly býti osobami nepovolanými pozorovány, na druhé straně pak bylo by lze v tom, kdyby se tak nedělo, spatřovati jen nedostatek opatrnosti, jenž by však nebyl s to, jednání samotné zbaviti rázu ukrývání. Že ale používání ukradené věci pro sebe, jak k němu došlo v přítomném případě, odpovídá pojmu převedení věci na sebe v tom smyslu, jak nahoře všeobecně vyložen byl, ba i ve smyslu předpokládaném samou zmateční stížností, netřeba zajisté zvláště doličovati. Tím stává se ale bezpředmětným i rozlišování mezi držitelem a detentorem ukradené věci, jak na ně váhu klade zmateční stížnost, a není tedy na místě ani výtky další neúplnosti, kterou zmateční stížnost činí rozsudku v tom směru s hlediska důvodu zmatečnosti dle § 281, čís. 5 tr. ř.